

EROTIKA, VÁŠEŇ, INTRIGY, NAPÄTIE.

A woman with long, wavy brown hair is posing seductively. She is wearing a black lace bra and a white, off-the-shoulder top. Her eyes are closed, and she has a slight smile. The background is a plain, light-colored wall.

ČIERNY JAGUÁR

ZUZANA BILAVSKÁ

www.elist.sk

ČIERNY JAGUÁR

ZUZANA BILAVSKÁ

Autorka: © Zuzana Bilavská
Redaktorka: Júlia Valčeková
Korektorka: Andrea Hoštáková
Grafika obálky: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2018, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-149-5

Prológ

Ležal vedľa nej, hlavu si podopieral dlaňou a očami blúdil po jej pokojnom tele. Hruď sa jej zdvíhala v pravidelných nádychoch. Páčilo sa mu, ako zamľaskala, prevalila sa na bok a zapriadla spokojnosťou. Jednou rukou ho objala okolo pása a nohy si zaplietla do perín. Pozoroval, ako jeho milenka upadá do hlbokého spánku. Prstami skopíroval nehybné črty jej tváre, prešiel nimi po krivkách nosa a zablúdil k takmer neviditeľným vráskam smiechu, ktoré lemovali plné pery. Bol si takmer istý, že už sa jej niečo pekné sníva, preto sa pomaly odtiahol, posadil sa a chvíľu počkal, kým sa ustáli tlak v jeho hlave.

Bola to dlhá noc, počas ktorej sa udialo veľa vecí. Keď si zapínal košeľu, bol si celkom istý, že na dnešok nikdy nezabudne. Istotu však strácal, keď sa sám seba pýtal, či s tým, čo práve vykonal, bude schopný žiť do konca svojho života. No čo mal robiť? Občas aj zásadový človek ako on musí spraviť radikálne riešenie. Ešte raz sa pozrel smerom, kde ležalo napoly odhalené ženské telo. Vyzerá ako spiaca bohyňa, pomyslel si, keď sa medzi dverami ešte raz otočil za seba. Naposledy, sľúbil si a zbehol po schodoch. Domom sa nieslo ticho a oheň v kozube už takmer celkom vyhasol. Hlavou mu

prebehli jej vzlyky a zvuk praskajúceho kozuba, ktorý nikdy nevedela zapáliť. Vždy s tým čakala na neho. Bála sa, že sa jej plamene vymknú spod kontroly a celý dom zhorí do tla. Vždy sa zabával na jej bezbrannosti a ona ho zato udie-rala do hrude.

„Stále si zo mňa iba uťahuješ!“ smiala sa na plné hrdlo, keď bývala šťastná. Vtedy, keď sa k nej vracal v pravidelných časových interva-loch potom, ako ju predtým opustil. Vždy to bola tá istá pesnička, to isté divadlo. A dnes ju opäť opúšťal.

„Ako to myslíš, že sa vraciaš k svojej žene? Vrael si predsa, že spolu nič nemáte, že žijete oddelene!“

„Áno, keď som to hovoril, bola to pravda. Lenže pochop, sme manželia a niektorým ve-ciam jednoducho nezabrániš,“ vysvetľoval.

Dlane si pritískala na hrudník, akoby sa sna-žila ochrániť svoje srdce pred bolesťou, ktorú jej spôsoboval.

„Akým veciam? Sexu? Je to predsa voľba, ktorú môžeš urobiť!“

„Je to moja žena, pochop to!“

„Vrael si, že ma miluješ. A čo môj syn? Má ťa rád a, a...“ strácala slová.

Čupol si k jej nohám.

„Čaká dieťa. Prosím, pochop to. Musím sa vrátiť domov,“ žobral o porozumenie, hoci ve-del, že je to márne. V tejto chvíli nedokázala ra-

cionálne uvažovať. Mozog mala zahmlený emóciami a on dobre vedel, aké ťažké pre ňu býva udržať ich na uzde. Prepadla sa hlbšie do pohovky a na chvíľu si želala, aby ju úplne pohltila, aby sa v nej mohla stratiť celá a zmiznúť z tohto sveta. Neverila vlastným ušiam.

„Ale veď...“ hľadala slová.

Hladil ju po tvári, zvieral ju vo svojich rukách a z očí jej čítal skrytú hrozbu. Vždy sa mu vyhrážala, tentoraz to však bolo iné. Oklamal ju, lebo jeho manželka bola tehotná a jeho milienka nebola hlúpa. Opakovane ju uisťoval o tom, že ich spálne sú už dávno oddelené. Správal sa k nej ako typický hulvát, hnev jej preto nemohol zazlievať. Lenže ona nekričala.

„Chcem, aby si vedel, že toto ti len tak ľahko neprejde. Všetko jej poviem. Nemysli si, že sa na mňa len tak vykašeš,“ sľubovala mu bez kriku. Vyhrážala sa pokojným tónom, hoci hlas sa jej občas zajakával v plači. Jej slová ho neprekvapili. Túto pesničku počúval stále dokola. Vyhrážala sa mu pri každom jeho odchode. Potom sa k nej vrátil a ona sa opäť smiala. Ich vzťah bol ako jazda na horskej dráhe, dnes však hrozilo, že sa navždy vykoľaja a nebude to vôbec pekné.

Prišiel čas dať do pohybu plán B. Vstal a do pohára na dlhej stopke jej nalial biele víno. Obzrel sa cez rameno, aby sa uistil, že má hlavu stále sklonenú a prstami si zotiera slzy. To bola jeho chvíľa, nesmel ju premárniť. Z vrečka vytiahol miniatúrnu obálku a vysypal z nej celý

obsah bieleho prášku do pohára so zlatistým nápojom. Chytil ho za stopku, opatrne ním zakrúžil a sledoval, ako sa biely prášok stráca medzi jemnými bublinkami. Pohár ešte namieril proti svetlu, aby sa uistil, že sa rozpustil úplne, a podal jej ho.

„Na, vypi to. Som si istý, že víno ti urobí dobre. Musíš sa upokojiť.“

Ochotne prijala pohár a odpila si poriadny dúšok.

„Nechcem sa upokojiť. Chcem, aby si tu zostal so mnou. S nami,“ kývla hlavou smerom ku schodisku. Na poschodí v detskej izbe spal jej syn.

Muž sledoval, ako odpíja z pohára a popritom ju uisťoval, že všetko bude v poriadku. Dlaňami jej trel skrehnuté ramená a prstami zotieral slzy stekajúce po líkach, keď sa konečne naplno rozplakala. Čoskoro sa nebude musieť trápiť nad tým, že sa k nej už nevráti. Bude po všetkom. Jej trápenie sa skončí a on si konečne vydýchne. Premýšľal, či to bude úľavou. Keď dopila poslednú kvapku, zobral ju do náručia a vyniesol do spálne na poschodí.

„Zostaň ešte so mnou, aspoň kým zaspím. Prosím.“

Sledoval, ako k nemu z posledných síl natáhuje ruky a volá ho k sebe.

„Prosím, miluj sa so mnou, aj keď som taká veľmi unavená,“ pozývala ho do svojej postele omámeným hlasom. Teraz by nemal odmietnuť.

To, že jej ešte naposledy dovoľí zaspáť mu v náručí, mu už veľa času nezaberie. Napokon bol jej dlžný oveľa viac. Zostal.

Teraz už skenoval obývaciu miestnosť tak, aby mu neunikol žiaden detail. Zo stolíka zobral poháre a dôkladne ich vyumýval horúcou vodou. Natočil ich proti svetlu, aby sa uistil, že stopy po bielom prášku a jeho prstoch sú preč. Nesmelo zostať ani zrnko, ani jedna stopa či odtlačok, ktorý by ho prezradil. Dával si pozor, aby za sebou zamietol všetky stopy a ešte skôr, než siahol na kľučku dverí a stihol ich otvoriť, zastal a otočil sa smerom k chlapcovi oblečenému v modrom pyžame s rozprávkovými postavičkami. Stál na schodoch a spytujúcimi sa očkami ho vyprevádzal. Premeral si chlapca pohľadom, v ktorom sa zračil súcit s dávkou lásky. Jediným zrozumiteľným slovom ho tam však aj naďalej zanechal stáť:

„Zbohom, chlapče.“

Zavrel za sebou dvere a vyšiel do tmy, tentoraz navždy...

1.

o 26 rokov neskôr

„Zoja, môžeš na chvíľu?“ zavrčal medzi dvermi na svoju asistentku. Dnes mal opäť pochmúrnu náladu a ona už asi po stýkrát zagúľala očami. Vyhovieť svojmu šéfovi sa podobalo vešteniu zo zázračnej gule.

„Áno?“

„Vyriešila si reklamáciu, ktorá prišla minulý týždeň?“

Zoja na chvíľu zaváhala, aby popátrala v pamäti.

„Máš na mysli ten zamietnutý úver? Áno, peniaze sme im poukázali na účet dnes ráno.“

„Chcel som od teba spätnú väzbu. Prečo o ničom neviem?“

Zahryzla si do pery a rozpamätávala sa na e-mail, ktorý mu posielala dnes ráno.

„Lebo moje inboxy pravidelne vymazávaš. Spoliehaš sa na to, že všetko vyriešim za teba.“

„Aha,“ zasekol sa, lebo mala pravdu. Zoja bola jeho pravou rukou už tri roky a za ten čas sa naučili fungovať spolu aj bez seba. Klapalo im to ako namazané hodinky, aj keď jej pravidelne tikal na nervy. Ona mu bola kedykoľvek k dispozícii a on ju vedel náležite ohodnotiť. Páčilo sa mu, že sa ho nebála, napriek tomu ich vzťah nikdy nepresiahol pracovnú rovinu a za líniu,

ktorá definovala nevinné flirtovanie a sex na pracovisku, sa nikdy nedostali. Chcel sa iba vyhnúť problémom, ktoré by určite nastali, keď by ju púšťal k vode. Takto k nej prechováva rešpekt, občas si ju nenápadne prezrie, v duchu zahvízda nad jej obľými krivkami a ponorí sa späť do svojej práce. Dalo by sa povedať, že z ich pracovného vzťahu sa vykľul priateľský, a možno práve preto bola jedinou osobou v jeho finančnej spoločnosti, ktorej toleroval nohy vyložené na konferenčnom stolíku stojacom pred bēžovou pohovkou v jeho kancelárii, keď spolu občas trávili večery v práci.

Richard Mora bol veľmi náročný šéf, pedantný a poriadkumilovný, čo bolo u mužov zriedkavé. Mal však aj zmysel pre humor, hoci trochu svojský, a nie každý ho dokázal pochopiť. Zoja už jeho nálady vedela prečítať, a to nielen medzi riadkami. Ona im dokonca aj rozumela, čím sa nemohol pochváliť každý.

„Dnešné počasie ti nesiaha ani po členky, a to hlásili snehovú búrku,“ zavrela za sebou dvere na jeho kancelárii a posadila sa na pohovku umiestnenú v pravom rohu. Zaklonila hlavu a zhlboka vydýchla.

„Som unavená,“ zažmúrila oči, fúkla do dlhej ofiny a na chvíľu relaxovala.

„Ženské dni?“ doberal si ju.

„Sľúbila som sa dnes na jeden benefičný večierok, ale mám na to náladu asi ako na

nedeľnú chvíľku poézie,“ odfrkla si a premýšľala, ako z toho vycúvať.

„Nezavrhuju poéziu a prekonaj sa. Zvyčajne, keď sa niekam netešíš, vraciaš sa odtiaľ v dobrej nálade.“

„Tak tam choď namiesto mňa. Umenie, obrazy a fotografie, ktoré nedávajú zmysel, to je pre teba to pravé orechové.“

„Opäť to organizuje tá tvoja kamarátka, ktorá je zbláznená do fotenia?“

„Áno, Laura. To je tá, s ktorou máš zajtra stretnutie. Pomôže ti s tými smrteľne bielymi stenami v tejto sterilnej kancelárii.“

„Zoja,“ chystal sa ju pokarhať.

„Čo je? Je to moja najlepšia priateľka, nemôžem ju sklamať. Iba ak,“ priložila si prst na pery a tvárila sa, že jej napadla úžasná myšlienka, „iba ak by ma môj šéf zavalil kopou práce.“

Zdvihla obočie v nádeji, že sa chytí. Zoja si musela priznať, že bol jediným človekom, kvôli ktorému by bola ochotná nechať Lauru čakať. Obdivovala jeho silu a lákalo ju rozlúštiť tajomstvo, ktoré ho zahaľovalo. Svoje súkromie si totiž ochraňoval všetkými desiatimi. Napriek tomu, že poznala veľa detailov z jeho života, nevedela o ňom vlastne nič. Podnikateľ roka a úlovok storočia pre tú, ktorej sa podarí ho lapiť. Zoja si povzdychla. V jej živote sa vystriedalo niekoľko mužov, pre svoju priberčivosť však zostávala stále sama. Túžila po niekom, kto by

bol... ako on. Silný a mocný muž, ktorý by ju ochránil a vedel sa o ňu postarať.

„V tom ti nepomôžem, ale veľmi rád ťa tam odveziem,“ prerušil jej snívanie.

Opäť sa nechala unieť.

„Povedz mi, o koľkej ťa vyzdvihnem a ako sa volá to miesto.“

„O ôsmej. A pôjdeme do galérie na nábreží. Volá sa La Rosa.“

To miesto nepoznal, aj keď mal umenie rád a myslel si, že mu celkom dobre rozumie. Dalo by sa povedať, že sa vyzná.

„O ôsmej. Buď presná,“ žmurkol na ňu, a keď odchádzala z jeho kancelárie, sám pre seba si zahvízdal a neprestával sa pritom čudovať, ako dobre sa pri nej dokáže ovládať. Mala totiž perfektný zadok!

Len čo sa mu podarilo odpútať svoje myšlienky od Zojinho chutného pozadia a predstáv, v ktorých jej to robil na všetky možné spôsoby, oprel sa vo svojom riaditeľskom kresle, jednu nohu si preložil cez druhú a dľaňami si pretrel tvár. Chvíľu premýšľal, a potom z náprsného vrecka saka vytiahol svoj mobilný telefón. Rýchlou voľbou vytočil Michaela. Fešák Michael bol jeho dlhoročný priateľ, poznali sa, kam mu až pamäť siahala, no ich prvé stretnutie by najradšej vymazal z pamäti. Nebolo veselé, ale možno práve ťažoba, ktorá ich ako malých chlapcov spájala, z nich časom urobila nerozlučných priateľov a neskôr aj obchodných partnerov.

„Nevrav mi, že si si to rozmyslel,“ osopil sa na neho Michael s otázkou namiesto pozdravu.

„Kvôli tomu ti nevolám, upokoj sa,“ odvrkol mu trochu namosúrene, lebo Richard ešte stále nebol presvedčený, či dnes navštívi ten super-tajný klub, o ktorom mu jeho kamoš rozprával. Najskôr nemohol uveriť vlastným ušiam, keď sa však na neho zvedavo pozeral a vstrebával tú podivnú historku, povedal si – prečo nie? Teraz mu však na jazyku ležala úplne iná otázka.

„Vieš už niečo o starom pánovi?“ zadržal dych a napínal sluch. Každý deň čakal na novinky o starom pánovi. Tak volal svojho úhlavného nepriateľa.

„Žiaľ, kamoško, nič viac než čo som ti povedal včera. Pánko pracuje z domu a na ulicu vychádza len veľmi zriedka. Zdá sa, že o svojich úmysloch nikomu dopredu nevraví, akoby ani nikomu nedôveroval, dokonca ani svojmu vlastnému personálu.“

„Keď sa tak nad tým zamyslíš, dobre robí. Vlastne, je to práve jeho personál, ktorý ti nič nové nehovorí. Do riti! Začína ma to už pekne srať! Mesiace a roky ubiehajú a ja sám začínam byť ako na ihlách.“

„Rozumiem ti, Richard. Viem, že si netrpezlivý. Odkedy si zistil, kto je starý pán, nevieš ho pustiť z hlavy. Ty sám si mi však odjakživa hovorieval, že trpezlivosť ruže prináša. Je to síce svinsky otrepaná fráza, ale dnes to hovorím ja tebe.“

„Práve guľam očami,“ odsekol Mora a naozaj nimi zagúľal.

„Choď večer von! Zabav sa! Zbaľ nejakú babu a dobre si zašukaj! Ver mi, kamoš, že s prázdnyimi guľami sa ti bude lepšie rozmýšľať,“ prikyvoval Michael, akoby sám uznával svoje dobre mienené rady.

„Si hrozný.“

„Áno, ja viem. Na teba však nemám!“ rozlúčil sa a zložil ako prvý.

Richard Mora tam ešte chvíľu sedel a premýšľal. Odkedy našiel zápisky svojej zosnulej matky, bolo veľa vecí, ktoré mu neschádzali z mysle. Našli si ho spomienky na adopciu, smrť, náhradné rodiny a zaobchádzanie, ktoré si nezaslúži ani prašivý pes. Ako sa vraví, všetko zlé je na niečo dobré. A on vedel, čo bolo svetlom v jeho temnom živote. Keď dočítal poslednú stranu z denníka ženy – svojej matky, ktorú z ničoho nič stratil, bol si viac než istý, že svetlom jeho života je pomsta.

* * *

Laura postavila veľké guľaté kreslo doprostred galérie, hodila doň svoje unavené telo a rozhliadla sa naokolo. Jednu nohu si zložila pod zadkom a druhou hompáľala vo vzduchu. Zapálila si cigaretu, potiahla si z nej, a do vzduchu vydýchla biely obláčik dymu. Otáčala sa v smere hodinových ručičiek a vychytávala

posledné chyby. Záležalo jej na tom, aby sa slávnostný večer vydaril čo najlepšie. Veľká udalosť, ktorú galéria predala pod pseudonymom benefičnej akcie, bola jej najväčšou výzvou. Vedela, že známka charity zaručí účasť nielen prominentných tvárí, ale aj samotná predajnosť obrazov a fotografií, medzi ktorými boli aj tie z jej vlastnej tvorby, bude mať úspech. Zhlboka sa nadýchla a spolu s napätím vydýchla ďalší prúžok dymu do okennej tabule, po ktorej stekal prúd dažďa rozmazávajúci siluetu mesta. Bože, snáď to počasie nikoho neodradí, zazúfala si v duchu. Bol december a vonku panovalo typické zimné počasie. Vlhko a zima, dážď sa striedal so snehom, teploty dosahovali body mrazu. Ideálny čas na čaj, pomyslela si.

„Kolkokrát som ťa prosila, aby si tu nefajčila?“ pustila sa do nej Rebeka, len čo vstúpila do dverí. „Prosím ťa, povedz mi, že je všetko pripravené na veľký večer,“ zalomila rukami a rozhliadla sa naokolo.

„Samozrejme. Obrazy visia na svojom mieste, svetlá fungujú ako majú, a o chvíľu je tu catering a hudba,“ krčila nosom, do ktorého jej udierala aróma čierneho čaju. Mala ho rada silný a ničím neriedený, presne ako lásku.

„Chcela som ti len pripomenúť tvoje zajtrajšie stretnutie s pánom Morom. Najradšej by som to vybavila osobne, ale vieš, aká som na neho alergická.“

„Takže už to nie je *pán Nakopem ho do zadku?*“

„Nie. To, že nám nechcel požičať peniaze, som už dávno prekúsila. Ale povedzme, že bude lepšie, ak sa s ním zajtra stretneš ty. Mimochodom, už som to oznámila jeho asistentke, tej tvojej kamarátke, ako sa len volá?“ lúskala prstami, čím svojmu hlasnému premýšľaniu dodala ten správny efekt. Laura ju brala vážne, no nad jej hereckým výkonom sa usmievala od ucha k uchu.

„Zoja. Volá sa Zoja. A stále nechápem, aký máš problém s tým Morom. Aké zvláštne meno. Síce ti prachy nepožičal, ale zdá sa, že ich tu utratí poriadny kopec, tak čo?“

„To len preto, že ho nepoznáš,“ odfrkla si, akoby chcela odohnať dávnu spomienku.

„Prečo sa s ním musím stretnúť v sobotu? Verila som, že sa po dnešnej žúrke aspoň akotak vyspím.“

„Obchod je obchod, maličká, to ťa ocko nenaučil?“

„Staraj sa o svojho ocka, milá Rebeka. Ja si zatiaľ rada posvietim na toho slávneho pána Moru. Som zvedavá, prečo ho tak veľmi neznášaš.“

Pobrala sa do kancelárie na poschodí, kde mala v pláne pripraviť sa na večer. Hostia začnú čoskoro prichádzať a ona nezačala ešte ani s mejkapom. A tie vlasy!

Krvavočervené koktejľky od Reem Acry viseli na vešiaku, no naozaj vyzývavo pôsobili až na jej štíhlejšej postave. Obzerala sa v zrkadle a váhala, či ich predsa len neprekryje sakom.

„Nad tým ani neuvažuj,“ zastavila ju Rebeka, keď vstúpila do dverí v celej svojej kráse a prebodávala ju čiernymi očami.

„Som nervózna a tie šaty sú naozaj priveľa,“ vykrúcala sa zboka na bok.

„Vieš, koľko pracháčov tu dnes bude? Ak máš trému, daj si pohárik. Na to sako však zabudni,“ schladila ju Rebeka niekoľkými slovami, no v skutočnosti v jej žilách kolovala horúca krv hispánky, ktorá sa po štúdiách vydala na cesty po svete. Iba ona, jej veľké srdce a kvalitná zrkadlovka. Túžbu podeliť sa so svojimi cestovateľskými úlovkami nedokázala prekonať, no odmietli ju snáď v každej galérii. V tej poslednej sa zoznámila s Laurou, ktorej sa Rebekine fotografie veľmi páčili. Zaujal ju jej pôvod, mierne šľahnutý južanským nádychom. Dievčina s tvárou v tvare srdca a snedou pokožkou pôsobila exoticky a svojím životným štýlom jej učarovala. Už vtedy vedela, že sa z ich stanú priateľky.

Rebeka Rosová bola divoká a temperamentná, v práci veľmi húževnatá. Nebála sa nikoho a odhodlane si išla za svojím cieľom. Otvorila si svoju galériu a pomenovala ju La Rosa, aby každému dokázala, že jej fotografie sú rovnako skvelé ako ona. Vystavila ich počas otváracieho

večera. Všetky. Väčšina z nich sa predala a ona vtedy vedela, že urobila správny krok.

Laura u nej pracovala od začiatku. Výstava ju uchvátila natoľko, že neváhala a Rebekinu pracovnú ponuku okamžite prijala. Po niekoľkých rokoch sa stali partnerkami a galériu viedli spoločne, hoci Laura nikdy neprepadla papierovaniu a dohadovaniu obchodov tak ako Rebeka. Žila si vo svojom svete plnom kreativity a snov, ktoré zachytávala hľadáčikom fotoaparátu alebo štetcom na plátne. Často si drhla prsty pod tečúcou vodou a frflala, prečo si zase nezobrala rukavičky, keď jej farba nechcela zísť z kože.

Výstavné miestnosti galérie sa postupne zaplňali a Laura všetko bedlivo sledovala. Bola krásne oblečená a celá žiarila. V medových očiach sa jej odrážali svetlá, ktoré vrhali lúče na plátna obrazov ako reflektory na celebrity kráčajúce po červenom koberci. Miestnosťami sa rozlievala klavírna hudba. Vyvolávala v nej melanchóliu a spomienky, ktoré potláčala do úzadia. Objala sa rukami a dlaňami si pošúchala ramená, akoby sa potrebovala zahriať. Dnes večer sa musí usmievať, opakovala si stále dookola. Úsmev predáva a nikto z hostí nemôže prísť na to, že je to len pretváрка. Postupom času sa naučila, ako ľudí balamutiť úsmevom.

Prechádzala pomedzi hostí, podávala si s nimi ruku a trpezlivo im rozprávala o dielach, ktoré boli na predaj. Dnešnú výstavu zamerala na neznámych autorov, ktorých obrazy ju

fascinovali. Aj ona bola kedysi taká. Neznáma, so záľubou v maľovaní, čakajúca na svoju príležitosť. Vtedy si sľúbila, že ak sa jej jedného dňa podarí preraziť a dosiahnuť úspech, stane sa objaviteľkou neznámych umelcov. Dnes večer sa opäť potvrdilo pravidlo, že čas a snaha prinášajú svoje ovocie.

V ruke sa pohrávala s mobilným telefónom, ktorý pre prípad SOS nechávala zapnutý. Ďalšou z jej slabostí bolo zachytávať dôležité momenty fotoaparátom. Listovala niekoľkými fotografiami zachytávajúcimi slávnostný večer, keď sa pri jednej z nich pristavila o niečo dlhšie a zapozerala sa. Zaujal ju muž v pozadí malej skupinky ľudí, a keď sa otočila, zistila, že tam ešte stále stojí. Pripomínal kamennú sochu hľadiacu niekam do diaľky. Duchom akoby nebol prítomný a občas sa nenápadne pozrel na hodinky. Zrejme striehol na chvíľu svojho odchodu. Možno sa už nevedel dočkať, kedy vypadne. Vyzeral naozaj otrávene a ona nevedela, či ju to pobúrilo, alebo urazilo. Určite má na práci niečo lepšie než postávať tu a pretvarovať sa. Laura zatínala zuby nad jeho znudeným prejavom a bála sa, aby ním nenakazil aj ostatných, lebo nuda často pôsobila ako vírus. Bola to choroba a ona ju tu nechcela. Ďalej sledovala toho muža. Nijako sa nezapájal do rozhovoru, iba občas neprítomne pokýval hlavou. Laura podišla o kúsok bližšie. Stále sa udržiavala v bezpečnej vzdialenosti, no dostatočne blízko